

som derfor ikke vide, at en saadan Forpligtelse paahviler dem, vil jeg dertil kun svare, at jeg ikke tror, at vi kunne tage den Slags Hensyn. Det gjøre vi da heller ikke ved andre Love. — Jeg har hermed berørt en Del af de Enkeltheder, der ere blevne omtalte. Jeg tør ikke sige, at jeg har berørt dem alle, men jeg gaar ud fra, at dette Lovforslag vil blive videre fremmet i et Udvalg, og at der saaledes ad den Vej senere for mig vil blive Anledning til at yde yderligere Forklaringer eller Oplysninger, ifald man skulde ønske det. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg anbefaler Lovforslaget til Thingets Velvillie.

Paulsen: Jeg skal ikke forlænge Diskussionen over dette Lovforslag meget. Jeg skal foreløbig beklage, at jeg ikke har fremsat den Forstaelse, jeg havde af Ordet „opfordre“ i § 2, saa tydelig som jeg maatte burde have gjort. Jeg skal ligeoverfor den høitærede Minister, som forment, at Ordet „opfordre“ var klart og skulde fortaas saaledes, at Afgjørelsen blev overladt til Skipperen, svare, at forsaavidt man vil fortolke det danste Ord „opfordre“, har selvsjælgelig den høitærede Minister fuldstændig Ret. Men det, som jeg før søgte at godtgjøre, var, at naar en Skibsfører paa Grund af visse Forhold skal lade Søforhør optage, og denne Forpligtelse er afhængig af, som der staar i Lovens § 1, at saadant Forhør kan afholdes uden Ophold af Reise, da forekommer det mig, at det er noget vel haardt mod denne Skibsfører, naar det saa i § 2, som allerede engang nævnt, staar, at det er hans Pligt at foranledige dette Forhør optaget saa hurtigt som muligt, medens der saa senere staar, at Retten kan opfordre Skipperen til at lade foretage Syns- og Skjønnsforretning mod, at vedkommende Rheder eller Skibet betaler det, og saa endelig, at Retten kan trække Søforhøret ud i flere Retsmøder. Jeg skal tillade mig at fremstille det ved et Exempel. Naar en Skibsfører kommer med et Skib, som maaste er lastet, ind i en Havn, t. Ex. Kjøbenhavn, og han har lidt nogen Skade og altsaa skal optage Forhør, er det Første, han skal afgjøre med sig selv, dette: „Svovridt kan dette finde Sted med kort eller langt Ophold. Er det et kort Ophold, kan jeg gjøre det, men er det et langt Ophold, kan jeg ikke, thi jeg har Forpligtelse til at føre Skibet med Lasten hurtigt muligt til det og det navngivne Sted.“ Men mener han, at det kun vil foranledige et kort Ophold, vil han, som sagt, følge Lovens § 2 og gjøre Sit til at foranledige et Søforhør optaget hurtigt muligt. Naar han nu er kommet i Forhør, opfordrer Retten ham til at lade foretage en Syns- og Skjønnsforretning. En saadan Opfordring indeholder trods det, at Ordet er mildt, dog i Virkeligheden en Evang for Føreren. Han skal staa til Ansvar for sit Rhederi og Indehaverne af Ladningen i det Skib, han fører, og han vil

i 9 af 10 Tilfælde eller, som en æret Taler før jagde her i Thinget, i 10 af 10 Tilfælde betænke sig paa at aflaa en saadan Opfordring. Han tør saa at sige ikke undlade at følge den, thi hvis han gjør det, — man veed jo aldrig, hvorledes en saadan Sag senere vilde kunne udvikle sig — har han dog svækket sin Ret senere hen. Han vil, som sagt, næsten i ethvert Tilfælde bestrægte en Opfordring som en Befaling fra Retten. Han skal altsaa foretage Undersøgelsen, det tager Tid, og det koster Penge, og saa til Syvende og sidst kommer Retten — fuldstændig berettiget, gaar jeg ud fra — til det Resultat, at man ikke kan ende Søforhøret saa hurtigt, som man havde tænkt. Nu maa det vare i flere Dage eller i et længere Tidrum. Nu er, siger jeg, den Skibsfører særdeles uheldig stillet lige overfor sit Rhederi. Han har paaført sit Rhederi Pengeudgifter og derhos Ubehageligheder, som maaste atter maa godtgjøres i Pengeudgifter ligeoverfor Cieren af Lasten, og det ligger meget nær, at Cieren af Skibet vil sige til denne Fører: „Du har baaret Dig ad som en Klodrian; først skjønnede Du, at det vilde være et kort Ophold, men det er blevet et langt; Du har baaret Dig ad som en Klodrian, Du har ikke styndt Dig nok med at faae Søforhøret afholdt, og Du har endelig opfyldt en Forpligtelse, som Du slet ikke var nødt til at opfylde. Der var kun stillet en Opfordring til Dig fra Retten, og Du kunde have undladt at følge den, og nu er Du bleven i Kjøbenhavn“ — som jeg nævnte — „saa og saa mange Dage.“ Dette Forhold er meget behageligt for Retten. Ingen kan sige nogenstomhelst Behovelse om Retten, — hvad man jo forøvrigt overhovedet ikke kan sige —, det er ikke dens Skyld, at Skibet er blevet opholdt. Dette er en viselig Affattelse af § 2 i Sammenligning med, hvad der staar i § 1, saaledes at al Skylden kommer til at falde tilbage paa Skibsføreren, der mindst kan taale det, hvilket maaste let kan føre til, at det er den sidste Tur, han har ført Skibet. For Førerens Skyld vilde det være langt heldigere, om der stod, at det er Retten, der besørger Søforhøret afholdt hurtigt muligt, og at Retten skal have Ret til at befale ham at lade udføre en saadan Syns- og Skjønnsforretning. Saa er Føreren fri, men som det nu staar, kan Føreren komme i en meget slet Stilling overfor sine Rhedere. Det var det, jeg før mente ved at lægge særlig Bægt paa Ordet „opfordre“, og det var ikke min Hensigt at definere, hvad der var Betydningen deraf. Jeg har virkelig den Fortrøstning, at selværede Medlemmer her i Thinget, der ere Jurister, ville give mig Medhold i, at det kun er en Omstrukturering, som fritager Retten og laster det altsammen over paa Føreren. — Hvad Ordet Nødhaan angaar, skal jeg naturligvis ikke indlade mig i Diskussion med den høitærede Minister, men jeg skal tillade mig at fastholde min Op-